

Proloog

Kotsmisselijk is hij. Zijn lichaam is dubbelgeslagen, een arm ondersteunt zijn maag. Struikelend rent hij weg. Ver weg. Gal blijft naar boven komen. Hij houdt het binnen, met moeite. Tranen bevochtigen zijn ogen en vertroebelen zijn blik. Zijn benen zijn verzuurd. Zwaar. Doorgaan. Hij kan niet stoppen. Het beeld van de dode man... het bloed... Hij wil het niet zien, maar het blijft op zijn netvlies komen.

Au!

De pijnscheut lijkt zijn hoofd doormidden te scheuren. Wankele blijft hij voortgaan. Zijn hand betast de muren. Is er ergens een doorgang? Kan hij ontsnappen? De deur waartegen hij leunt gaat open. Hij valt naar binnen. Klauwend met zijn handen naar iets om zich aan vast te houden probeert hij te blijven staan. Even is alles zwart voor zijn ogen. Als een hond in doodsnood op de achterbank van een auto in de zon probeert hij lucht te happen. De steken in zijn hoofd zijn als de kogel die zich een weg baant in de man zijn borst.

Hij wil weg van deze plek, weg uit deze stad, weg van het pistool dat hij zonet nog afvuurde.

Een zachte hand streelt zijn arm.

'Ik ben niet slecht, ik mis haar zo,' fluistert hij, terwijl hij omhoog krabbelt van de vloer. Hij valt weer. Op een bed en hij mist op een haar na de persoon die erop ligt en die zijn arm streelt. Hij stoot zijn hoofd tegen de bedrand. Bloed. Nog meer bloed. Hij kan het niet meer inhouden en kotst over de blauwe kussens.

'Ik wil hem dood. En jij gaat daarvoor zorgen.'

Een opdracht.

'Ga er maar vanuit dat jou hetzelfde lot wacht als je je tegen mij keert. En geen medelijden. Niets. Ik heb deze zaak nodig. Dood!' De man is dood.

Daisy

1.

Nagenietend liggen we in bed. Ik kijk langs de gordijnen van het hemelbed en zie door de grote ramen van de slaapkamer wolken voorbij de hemel razen. De lucht is grijs en wit met een kleine streep blauw in de verte waar de waterige zon haar best doet om door de wolken heen te piepen. Kale, heen en weer deinende boomtoppen. Een eenzame vogel in de lucht. De wind huilt om ons huis aan de Valkkogerweg en fluit door de roosters een simpele melodie. De dakpannen klapperen. Ik voel me veilig. Veilig in de armen van Arthur.

Ik draai me op mijn buik en kijk hem aan. Zijn warrige, bruine haar raakt net met de punten het kussen aan. Een glimlach verschijnt om zijn mond. Ik word warm vanbinnen en glimlach terug.

'Het was fijn,' zeg ik.

'Heel fijn, en meer dan dat.' Hij kijkt verlangend.

'Ik houd van je,' mompel ik bevredigd.

'Kom, ga nog even slapen.' Arthur schudt zijn kussen op en gaat met een plof liggen.

'Het is midden op de dag,' zeg ik, me uittrekkend.

'Ja, en?' Hij kietelt me en schaterlachend trek ik het zware dekbed over me heen. Kan het altijd zo blijven?

Ik kijk naar zijn gezicht. Zijn donkere wimpers houden de twinkeling in zijn ogen tegen. Ik zie de vrolijkheid nog net tussen de kieren door.

'Zou het niet heerlijk zijn als Het Slot van ons is? Zonder Marcus. Dan kunnen we doen wat wij willen; meer geld verdienen en overal personeel voor aannemen zodat wij eeuwig in bed kunnen blijven.' Arthur gaat rechtop zitten, pakt een sigaret uit het pakje Marlboro dat op het nachtkastje ligt en steekt hem aan. Hij inhaleert diep en is in gedachten verzonken.

'Wil je Marcus uitkopen?'

'Als dat zou kunnen. Maar dat gaat nog niet, ik zit nog met teveel zaken aan hem vast.'

'Mmm,' brom ik en ik trek het dekbed over mijn borsten en duw Arthurs hand die plagend mijn tepel streelt weg. 'Dit is niet romantisch, waarom begin je hierover?'

Arthur lacht. 'Binnenkort is Marcus verleden tijd. Daar zorg ik voor. Het komt goed, Daisy, het komt goed.'

'Nu lijkt je mijn moeder wel, die zegt dat ook altijd. Nou, ga jij je zaakjes maar regelen, ik blijf nog even genieten. Vanavond denk ik pas weer aan werk.'

Arthur schudt zijn hoofd. 'Je bent lui.'

Ik knik en schud alle nare gedachten van me af om weer ruimte te maken in mijn hoofd voor de onbezorgde stemming van daar-net.

'Kijk, de zon komt door,' zeg ik wijzend naar de streep blauw in de verte. 'Dit wordt vast een prachtige dag.'